

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Bufteac Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Bufteac Sergiu Valeriu, *născut la 02 noiembrie 1998, originar și domiciliat în r-nul Hîncești, s. Stolniceni.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.07.2015 – 25.11.2015;

Instanța de apel: 29.12.2015 – 12.01.2016;

Instanța de recurs: 11.04.2016 – 25.05.2016.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 25 noiembrie 2015, Bufteac S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, la 1 an și o lună închisoare.

Conform art. 85 alin. (1) și (3) Cod penal, pentru cumul de sentințe la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință i s-a adăugat parțial lui Bufteac S. partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Hîncești din 10.12.2014, stabilindu-i pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni, cu executare în penitenciar pentru minori.

Acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Ioniță A. a fost admisă în principiu urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor cauzate să se expună instanța de judecată în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Bufteac S. în perioada de timp cuprinsă între lunile martie-aprilie 2015, data și ora exactă nefiind stabilită de către organul de urmărire penală, în s. Stolniceni, r-nul Hîncești, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în locuința cet. Morărașu N., de unde pe ascuns a sustras bunuri ce aparțin lui Ioniță A. în sumă totală de 5 685 lei, astfel cauzîndu-i părții vătămate o pagubă materială considerabilă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, furtul, adică *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință și cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței a fost atacată cu apel de către avocatul Bătrîncea I. în numele inculpatului și inculpatul Bufteac S..

3.1. Avocatul Bătrîncea I. în apelul declarat a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpatul să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal.

În motivarea apelului, avocatul a invocat că cumulul de probe administrate nu și-a găsit confirmare învinuirea adusă inculpatului Bufteac S. în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Codul penal, or unica probă pe care își întemeiază instanța sentința de condamnare este depistarea în locuința inculpatului a unor produse alimentare de origine italiană și o plapumă de culoare albastră, care se presupune că ar fi aparținut părții vătămate.

Așadar, apelantul a indicat că instanța de apel urmează să aprecieze corect și obiectiv declarațiile martorului Chirilă C., potrivit cărora se confirmă că el i-a dat lui Bufteac S. produsele alimentare de origine italiană.

Prin urmare, apelantul mai indică că organul de urmărire penală nu a stabilit prin probele acumulate legătura causală dintre fapta săvîrșită de inculpat și consecințele survenite.

3.2. Inculpatul Bufteac S. a solicitat casarea sentinței, rejudecarea și pronunțarea unei hotărîri potrivit căreia să-i fie stabilită o pedeapsă cu suspendarea executării acesteia, motivînd că nu a mai fost condamnat niciodată și merită o pedeapsă mai blîndă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2016, apelurile declarate au fost admise, sentința a fost casată parțial în latura stabilirii pedepsei și a fost pronunțată o nouă hotărîre, potrivit căreia inculpatului Bufteac S. i s-a stabilit în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 70, 79 Cod penal, o pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 1 an.

Potrivit art. 85 alin. (1) și (3) Cod penal, pentru cumul de sentințe la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință i s-a adăugat parțial lui Buftac S. partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Hîncești din 10.12.2014, stabilindu-se pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 4 luni, cu executare în penitenciar pentru minori.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. Verificînd probele administrate pe cauza penală dată, instanța de apel a constatat că prima instanță a făcut o analiză amplă a probelor cercetate, cărora le-a dat o apreciere corectă sub toate aspectele, respectînd prevederile art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, și a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate a fost dovedită pe deplin.

Așadar, referindu-se la argumentul invocat de către apărător, precum că bunurile sustrase i-au fost date de către Rotaru V., instanța de apel a menționat că aceste declarațiile vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate Ioniță A. și a martorului Ioniță L.

Mai mult ca atît, instanța de apel a remarcat că martorul Rotaru V. a recunoscut că i-a transmis inculpatului doar produse alimentare, însă la inculpat au fost găsite și alte bunuri ce aparțin părții vătămate, fiind recunoscute de către ultima.

Prin urmare, instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate argumentele apărătorului invocate în sensul dat, deoarece vinovăția inculpatului a fost dovedită prin întreg probatoriu administrat la materialele dosarului.

Cît privește alegațiile apelanților privind mărirea pedepsei stabilite inculpatului, instanța de apel a găsit de cuviință de a interveni în acest sens în sentința adoptată de prima instanță, indicînd că inculpatul la momentul comiterii infracțiunii era minor, respectiv instanța de apel a constatat la caz prezența circumstanțelor atenuante și excepționale.

În continuare, instanța de apel aplicînd prevederile art. 79 Cod penal a redus pedeapsa inculpatului stabilită de prima instanță sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și o lună la o pedeapsă mai blîndă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an.

În pofida faptului dat, instanța de apel a susținut concluziile primei instanțe precum că corijarea inculpatului și atingerea scopului pedepsei penale va avea loc doar prin executarea reală a pedepsei, din motiv că inculpatul a fost anterior condamnat la o pedeapsă cu suspendarea executării acesteia, însă nu a tras concluziile necesare.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul a contestat-o cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă, deoarece el se consideră nevinovat și nu el a săvîrșit infracțiunea.

Recurentul nu a invocat niciun temei de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, cu menținerea hotărîrii contestate, deoarece nu a invocat nici un temei de drept din cele prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului ordinar declarat de inculpat se conchide că acesta nu invocă nici un temei de drept prevăzut la art. 427 Cod de procedură penală, pentru casarea hotărîrii contestate, însă critică decizia instanței de apel sub aspectul aprecierii probelor de către aceasta.

În continuare, în probarea celor invocate, recurentul a mai descris în conținutul recursului declarat că probele administrate pe caz, nu au fost apreciate de instanțele de judecată la justa valoare, ceea ce, în consecință, a dus la condamnarea lui pentru comiterea infracțiunii prevăzute art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la intervenirea instanței de apel doar în partea stabilirii pedepsei, în rest dispozițiile sentinței au fost considerate întemeiate și drept au fost menținute.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia corectă că sentința atacată este legală și întemeiată, iar la adoptarea acesteia, prima instanță a dat o apreciere justă probelor administrate și corect a ajuns la concluzia expusă în pct. 5 al prezentei decizii.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al primelor instanțe și a celor de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de prima instanță și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Buftac S. privind învinuirea imputată acestuia.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Colegiul penal, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței prin care s-a dispus condamnarea inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea de furt în circumstanțele reținute de către instanțele de fond.

Reieșind din cele menționate, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a hotărât asupra admiterii apelurilor declarate doar în partea stabilirii pedepsei, menținând celelalte dispoziții ale sentinței.

În concluzie, Colegiul penal conchide că, considerentele menționate se raliază celor constatate de instanța de fond și de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză și privitor la stabilirea vinovăției inculpatului, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dând faptelor comise de acesta o încadrare juridică corectă.

Prin urmare, se ajunge la concluzia că hotărârea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de recurent este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul **Bufteac Sergiu Valeriu**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2016, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 07 iulie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru